

вамъ, и тогава те называмъ добро дѣте. Я некогашъ бывашъ упоренъ и не ме слышашъ, и тогава ти казвамъ: зло дѣте. И некогашъ желашъ да възблагодаришъ бленка; и старашъ се да я възблагодаришъ, и казвамъ ти че правишъ добръ, и че треба секога да си добръ камъ неа.

Вдинъ день зема ти чопкжта та бѣга, а ты отгърча слѣдъ неа, и щеше да я ударашъ: тогава немаше добро чѣствование камъ неа: но чѣствование то ти беше совсемъ различно, и рекохъ ти че не беше добро да се сърдишъ на противъ и. Некогашъ размиславашъ какво направи на вчерашніатъ день, и можешъ да ми го кажешъ, и казвашъ: че го помнишъ. Некогашъ не можешъ да помнишъ името на нѣкое дѣте, или на нѣкое момиче, и казвашъ: че си го заковарилъ.

Некогашъ, като кажешъ урокагъ си, казвамъ ти: да идешъ та да си поиграешъ малко, а ты се размиславашъ малко, и чѣствувашъ тогава че желашъ да теглишъ колата ти, и опредѣлавашъ ожеднага да идешъ да го направишъ, и казвашъ: о-